

Радослав Колев

Хлебарката

Г-н Пиаченца живееше между четири стени. Или по-точно четири по четири стени. Апартаментът освен от г-н Пиаченца бе обитаван и от сенки. Сенките плуваха из цялото жилище, и денем и нощем, не позволявайки на светлината отвън да проникне; правеше ли тя плахи спорадични опити да го направи те просто я ядяха.

Когато г-н Пиаченца се прибереше от работа (г-н Пиаченца работеше като водопроводчик и докато отпушваше мръсните канали на хората по цял ден слушаше дърдоренето на стари бабички по-скоро насочено към старите им котараки отколкото към него и по-цял ден биваше черпен с кафе и бисквити) посрещаше го тишината и полуздрача, обсебен от същите тези сенки, които като че ли му се радваха. А докато се наслаждаваше на поредното порно здраво захванал се с едната си мазна мазолеста ръка за мекия пенис те като че ли ехидно му се подиграваха.

Но може би е добре да кажем няколко думи за самия г-н Пиаченца. Г-н Пиаченца беше на 34, все още ерген, което беше разбираемо като се има предвид, че г-н Пиаченца въобще не беше красавец, дори напротив (има случаи, в които красотата бива успешно изместена от по-морални и несъмнено книжни стойности, но г-н Пиаченца въобще не беше от тези случаи). Той беше нисък, затлъстяващ, бавно оплешивяващ, с шкембе нагло надничашо изпод зацапания му с колоритни петна от майонеза мръснобял потник, нямаше дар слово и хората го намираха по-скоро за неприятен, но го търпяха, понеже той все пак почистваше запушените им отточни канали.

На връщане от работа г-н Пиаченца неизменно минаваше през видеоклуба: „Перверзни Ученички“, „Анално Обладаване“, „Лезбо-сестри“ – подобни заглавия обримчваха и запълваха скучните сиви следобеди и вечери а нерядко и големи участъци от нощта (въсъщност в дома на г-н Пиаченца винаги беше нощ поради липсата на светлина или по-скоро някакво състояние на полунощ с горчив метален отенък). Прибереше ли се г-н Пиаченца ядеше все мазни храни – пица, хамбургер или картопки, всяко от изброените ястия несъмнено оставяше своя отпечатък или върху отдавна непраното му мръсно бельо и потник или върху подкожните му тлъстини или пък върху обриващата му се постоянно с мазни пъпки и петна кожа.

Яденето предхождаше мастурбацията, а нерядко и се повтаряше след нея. Гледането на порнофилмите пък предшестваше редовните телевизионни ситкоми, които г-н Пиаченца следеше, и се повтаряше след тях когато г-н Пиаченца успееше да си го надърви (и между другото, о да, г-н Пиаченца беше Стар Трек фен).

Мастурбацията беше един вид самонаказание – че се е родил грозен и без късмет. Това беше един неспирен танц на плътта – нахалните ученички и лезбо-сестрите все така неизменно се ближеха, уринараха едни върху други пред запотения и пръхтящ като кон г-н Пиаченца, и това продължаваше вече много, много години.

Понякога, след мастурбацията г-н Пиаченца се свличаше на обагрения с трохи, петна от кетчуп и спермени капки под и плачеше. Може би от самота, може би от нещо друго, всъщност май най-вече от самота. Едно време г-н Пиаченца си беше имал майка. Досадна и креслива вещица, чието любимо занимание беше да му трови живота, въздавайки своята мъдрост под формата на заповеди от любимия си люлеещ си стол като някакъв генерал, но той си я обичаше. Когато почина г-н Пиаченца сериозно си бе поиграл с мисълта да я остави на стола да гние, както онзи пич от „Психо“ за да има все пак с кого да си говори, но после се бе отказал.

Може би тук е мястото да упоменем, че г-н Пиаченца никога не си бе имал приятелка. Ех, имаше едно момиче, викаха ѝ дебелата Сузи, което се бе съгласило да дойде с него на бала, но после се бе отказало, оставяйки го да чака часове с букет червени рози под дъжда.

В непрекъснатия полуздрач, обладал дома му, времето за г-н Пиаченца не беше важно – то беше просто част от интериора, която запълваше пространството между мастурбационните сеанси, яденето, спането и ходенето на работа. И все пак имаше една малка частица от потока, наречен време, която за г-н Пиаченца бе дотолкова важна, че го караше честичко да се връща от работа по-рано или пък да отказва ангажименти; дотолкова важна, че той бе преместил гигантския, полудяващ с годините стенен часовник в хола зад телевизора и в късния следобед усилено се взираше в него и се вслушваше в очакване в монотонното тежко тиктакане съчетано с протяжното скърцане.

Точно в шест всеки ден към Бога като птица се въздигаше музиката на пиано. Тя струеше отгоре и през дебелиите прашни стени, пробиваше си път през тежката мебел и наслоените из ъглите сенки, а после радостно триумфираше, реейки се из въздуха. Тя се лееше, понякога спираше рязко, после продължаваше да звучи по-прекрасно от песента на най-прекрасната птица.

В тези мигове г-н Пиаченца губеше себе си в себе си. Просто седеше с широко отворени очи без да смее да помръдне или не дай си Боже да вдиша дълбоко за да не нарани крехкостта на тази нежна ефирна птица, да не я опетни с дъха си на пица и мазен чипс. Тези мигове му

носеха нещо, което беше близко до едно друго нещо, наречено щастие и в чието съществуване г-н Пиаченца никога не бе имал възможност да се убеди.

После изведнъж, така внезапно, както бе започнала, музиката секваше. Г-н Пиаченца бавно наместваше измеренията на стаята във визията си и потъваше отново в света на мазния чипс, перверзните ученички, безкрайните сапунени опери и слабоумните телевизионни състезания.

Когато чуеше меките стъпки тичаше задъхано до вратата и наблюдаваше през шпионката малкото красиво създание, което слизаше или се качваше по стълбите на път или на връщане от училище. Тя беше красива като ангел и г-н Пиаченца вярваше, че тя е неговия личен пазител. Имаше изящна светла коса на буйни къдрици и очи сини и бистри като езеро, а и голяма тежка чанта, огромна, съпоставена с крехкото ѝ телце.

Тя беше тази, която свиреше на пианото и г-н Пиаченца беше влюбен в нея. Но никога не би могъл да ѝ го каже. Не, никога, никога – по-скоро би умрял. Засекаха ли се някой път по стълбите той губеше и ума и дума, кръвта пулсираше в главата му и той не можеше да каже думичка дори. Не можеше да си поеме въздух.

Ето една друга история. Веднъж г-н Пиаченца завари в кухнята една малка-мъничка хлебарка. Но може би е редно първо да разкажем на любознателния читател за странните привички на г-н Пиаченца. Върху хладилника във възхвала на Бога се издигаше нещо, което г-н Пиаченца гордо наричаше „дървото на изкуплението“. Това беше един огромен разклонен кактус, върху чийто бодли г-н Пиаченца бучеше хлебарките, които редовно залавяше в кухнята, надвесени над малките трохици, и ги оставяше там да си умират с дни.

Дървото на изкуплението като че ли беше живо, защото непрестанно мърдаше, а когато нечии крачка спираха да шават, овакантеното месо мигом биваше заето от нова жива хлебарка.

И така нашата малка мила хлебарка беше толкова сладка – г-н Пиаченца дълго време я мъдри пред един от бодилите, но накрая не я набучи, а започна да ѝ говори като на малко дете.

Много скоро нашата славна хлебарка стана най-добрия приятел на г-н Пиаченца и той редовно ѝ говореше. Купи ѝ аквариум. Носеше ѝ разни мухички и червейчета и я хранеше с тях, галеше я или я взимаше със себе си пред телевизора и безкрайните сапунки. Колкото повече ядеше нашата малка-мъничка хлебарка, толкова по-голяма ставаше. А

колкото по-голяма ставаше, толкова повече ядеше. Много скоро, тя разчупи аквариума, защото отдавна вече бе преварила размерите на плъх и скоро щеше да стигне тези на куче. Г-н Пиаченца се принуди да ѝ скове дървена кошарка, в която я люлееше, приспивайки я нощем.

Дните летяха един след друг, носени на мелодията на пианото. Г-н Пиаченца вече хранеше Хлебарката с плъхове и улични котки, а нередко и тя сама си ги набавяше. Кога излизаше ли? Ами че късно нощем, когато г-н Пиаченца дълбоко спеше. Тя вече му стигаше до кръста.

Веднъж докато я галеше г-н Сет забеляза огромния ѝ еректирал член. Той му напомни за садо-мазо филмите, които понякога гледаше и където хора в кожени маски се разхождаха полуголи, а между краката им стърчаха огромни черни пениси, също като този. Беше нощ-вълшебна нощ, а огромния твърд черен и лъщящ penis се поклащаше бавно – г-н Пиаченца уплашено скочи от мястото си и се оттегли пред телевизора. В стаята се чуваше тихо настоятелно тропане, но г-н Пиаченца не влезе там. Ситни и горещи капчици пот се стичаха по челото и врата му, оставяйки след себе си влажни бразди.

Веднъж в квартала изчезна скитник. Вестниците писаха за това, а предната нощ г-н Пиаченца бе чул от стаята мляскащи звуци. Но не посмя да влезе. През нощта може и да беше плакал въпреки че на сутринта нищо не помнеше, а когато утрото на следващия ден обагри стаите в сияйна пелерина, той се осмели да влезе и закова прозорците. После се отдаде на музиката.

Една гореща нощ, по-гореща от всяка друга, г-н Пиаченца влезе в стаята да си побъбри с хлебарката, но още на вратата се спря. Тя беше там, по-огромна и заплашителна от всякога с мастиленочерно туловище, по което играеха сенки, трепереше неистово, а твърдия и еректирал огромен penis се поклащаше в такт.

Г-н Пиаченца избяга от стаята и барикадира вратата с дивана. Седа дълго потен и треперещ, докато странни звуци привлякоха вниманието му. Някъде отгоре се чу нещо като приглушен детски стон след това влачене на нещо тежко по паркет. Представи си члена – големия, грамадния черен penis, който с лекота троши стъклото на прозореца, а после вниманието му бе привлечено от тихите ужасени писъци, които скоро замряха.

Когато г-н Пиаченца нахълта в стаята, той се изправи лице в лице с най-големия си кошмар. Из стаята лазеше полуздрач, а някъде долу на земята го гледаха безчувствени сини детски очи, по-сини отвсякога, малкото телце бе голо и омазано с кръв, застинало в непривична поза,

само задните части се поклащаха ритмично, защото огромното туловище на хлебарката проникваше дълбоко в него с разпарящи мощни тласъци.

Г-н Пиаченца искаше да крещи, но от устата му се изтръгна само хриптящ стон, той като насън залитна и замалко да падне, после също тъй като насън се отправи към кухнята и грабна кухненския нож (всъщност първото, което грабна по погрешка беше големия дървен черпак, но след това поправи грешката, грабвайки кухненския нож). Острието някак магнетично привличаше съзнанието му върху себе си с чистия си неподправен блясък.

На входа на стаята г-н Пиаченца вече до такава степен трепереше, че изпусна ножа. От полуотворената врата на стаята лъхаше мрак, а отвътре продължаваха монотонно да се чуват тихите порещи звуци. Г-н Пиаченца се свлече на пода и започна да лази и пълзи като куче, докато достигна кухненската маса; покатери се върху нея, легна, свивайки се странично на кравай. Хлипаше или по-скоро цивреше, а от очите му се стичаха искрени като майско утро сълзи.

Бледата светлина на голата крушка над него затихна за миг, оставяйки го да хрипти сам в мрака, после отново изплува по-бледа от всякога, хвърляйки нерешителна жълта като застояла урина дъга. Кухничката бавно се изпълни с подлудяващите звуци на тракането на малките крачета. Огромна черна сянка плъзна по призрачно осветената кухничка и падна върху г-н Пиаченца. Крачетата започнаха да смъкват дрехите на г-н Пиаченца, оставяйки го гол-голеничък. После Хлебарката бавно се намести зад него и огромния черен penis болезнено прониза ануса му. Г-н Пиаченца се опита да крещи заради неустоимата и всепоглъщаща болка, но последва отново само кърваво хриптене.

Твърдият черен penis проби вътрешностите на г-н Пиаченца и разпори стомаха му, показвайки се през него като новородено, докато през това време г-н Пиаченца плюеше потоци от гореща кръв, която на бледата светлина на голата крушка изглеждаше почти черна.

Но дори когато огромният черен penis вече бе разпорил бедния г-н Пиаченца, той продължи своето злосторническо дело, да мушка и мушка до безкрай, докато г-н Пиаченца бълваше ли бълваше потоци от кръв като развалена машина за пуканки. Скоро Г-н Пиаченца вече виждаше красотата на собствените си пурпурночервени черва.

Когато най-накрая, след години сякаш, изстрадалото разкъсано тяло на г-н Пиаченца се свлече от масата, неуморните черни крачета нежно го подхванаха през рамената, притегляйки го обратно, о твърдия като

желязо черен пенис прониза окото му, потъвайки дълбоко в мозъка. Някои от крачетата дърпаха тялото надолу, други теглеха главата нагоре, докато накрая я изскубнаха и тя остана, набучена на огромния черен член като трофей.

КРАЙ

© Радослав Колев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/702>]